

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἐπακολούθησε μεταξύ ἐμοῦ καὶ τῆς Φράγκας, ἦταν τρομερὴ. Καὶ μετὰ δυὸ ὧρες ἔφυγα ἀπὸ τὸ πατρικὸ μου σπίτι, συγχυσμένη μὲ ὄλους καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμα τὴ Φράγκα, ἡ ὁποία δὲν ἐπιδοκιμάζει τὴ διαγωγή μου.

Μὴν ἀνησυχεῖς ὅμως, φίλε μου. Δὲν μοῦ ἔκανε τὴν ἐλαχίστη ἐντύπωση, οὔτε ἡ ἔκρηξις τῆς λύσσης τῆς κομῆσης, οὔτε ἡ παρατηρήσις τῆς ἀγαπημένης μου Φράγκας, ἡ ὁποία προσπάθησε νὰ μὲ κἀνῃ ν' ἀλλάξω ἀπόφασιν. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ μὲ περηφάνεια σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ μέλλον μου. Γίνομαι σύζυγός σου, εὐτυχισμένη μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ σοῦ χρωστάω τὰ πάντα.

Λαχταρῶ καινούργιο σπίτι, καινούργια οἰκογένεια, εὐτυχία καὶ γαλήνη. Καὶ τὸνεῖρό μου αὐτὸ μονάχα ἐσὺ μπορεῖς νὰ τὸ κἀνῃς πραγματικότητα.

Σήμερα πῆγα σ' ἕνα συμβολαιογράφο, στὸν ὁποῖο ἀνέθεσα νὰ κἀνῃ τ' ἀναγκαῖα διαθήματα γιὰ τὸ γάμο μας.

Ἐσὺ πάλι ἐτοίμασε τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο θὰ μποῦμε μόλις παντρευτοῦμε.

Σοῦ σουνιστῶ νὰ φροντίσης νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀπλό. Μὴ κάνεις κανένα τρελλὸ ἐξοδο. Στὴν ἀρχή, ἡ ζωὴ ἴσως νὰ μᾶς φανῇ λίγο δύσκολη. Ἄλλὰ ἐννοῶ νὰ συμμετάσχω κι' ἐγὼ στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ δημιουργία τῆς εὐτυχίας μας καὶ θέλω νὰ εἶμαι ἐνεργητικὴ. Ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ ζῆ ἀπὸ τὴν ἐργασία του, πρέπει νὰ ἐργάζεται κι' ἐκείνη. Καθὼς καταλαβαίνεις, ἐννοῶ νὰ κάνουμε μιά ζωὴ ἀπλὴ σὲ ὅλα τῆς. Ἀργότερα, ὅταν θὰ μᾶς εὐνοήσῃ ἡ τύχη, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει...

Ἡ ἡγουμένη, ἡ ὁποία ξέρει τὰ πάντα σχετικῶς μὲ μένα, σοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ ἐπισκέπτεσαι, σπανιῶτατα ὅμως.

Ἡ μνηστὴ σου

ΤΕΡΕΖΑ ΝΤΕ ΡΟΣΒΕΛ

Ὁ Ἄνδρέας, ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ λίγο ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ χαρὰ του.

— Εἶνε δυνατόν αὐτό; Νὰ τὸ πιστέψω; ἀναρωτιόταν. Εἶνε ἀλήθεια ἢ ὄνειρο;

Καὶ ξαναδιάβασε τὴν ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπημένης του.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σημεῖο ὅπου ἡ Τερέζα τοῦ ἔγραφε πῶς ἤθελε νὰ ἐργασθῇ κ' ἡ ἴδια, ὁ Ἄνδρέας χαμογέλασε περήφανα.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε μπῆ στὸν βιομηχανικὸ οἶκο στὸν ὁποῖο ἐργαζόταν πρὸ ἑνὸς ἔτους, εἶχε δεῖξει τόση ἱκανότητα κι' ἐπιμέλεια, ὥστε οἱ διευθυνταὶ του τὸν προήγαγαν γρήγορα σὲ ἀνώτερη θέσι καὶ τοῦ διπλασίασαν τὸ μισθὸ του.

Κεῖ διζε τώρα πέντε χιλιάδες φράγκα τὸ μῆνα καὶ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ ἀργότερα ὅτι θὰ τοῦ ἔδιναν μερίδιο ἀπὸ τὰ κέρδη... Ἄ! ἡ Τερέζα δὲν θὰ μετανοοῦσε γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς...

Ἐνῶ ἡ Τερέζα μεριμνοῦσε στὸ μοναστήρι νὰ τὸ μέλλον τῆς, ἡ Φράγκα ἔτρεξε στὸ συνηθισμένο τῆς καταφυγιο, στὴ νουνά τῆς, θαρῶνῃ Γιάκομπσεν.

Τὰ χρόνια δὲν εἶχαν φθεῖρει σχεδὸν καθόλου τὴ λαμπρὴ ὡμορφιά τῆς θαρῶνῆς.

— Ὡ νουνά μου, καλὴ μου νουνά! φώναξε ἡ Φράγκα πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θαρῶνῆς καὶ θρηνῶντας πικρά. Δὲν ξέρεις τί πάθαμε!...

Ἡ θαρῶνῃ χλώμιασε ἐλαφρά. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη ξεχωριστὴ ἀδυναμία γιὰ τὴ Φράγκα. Ἡ καρδιά τῆς ἔπαλλε τώρα γιὰ τρία μόνο πρόσωπα: γιὰ τὴν Φράγκα, γιὰ τὴν ὁποία ἔνοιωθε ἀπέραντη ἀγάπη, κι' ἔπειτα γιὰ τὴν Τερέζα καὶ τὴ μίς Σίμπυλ.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε μὲ γαλήνη.

— Ἐφυγε ἡ Τερέζα ἀπὸ τὸ σπίτι...

— Ἄ!... Ἐξηγήσου καλύτερα...

— Νὰ, ἡ Τερέζα χθὲς ἐνηλικιώθηκε... Ζήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὴν ἀδεία νὰ παντρευθῇ.

— Νὰ παντρευθῇ;... Ποιόν;

— Τὸν Ἄνδρέα ντ' Ἀνζελί, τὸν πρῶν γραμματέα τοῦ πατέρα μας...

— Ἄ! Καὶ τὸ ἤξερες ἐσὺ αὐτό;

— Τὸ εἶχα μαντεύσει μόνο...

— Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες;

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟῦ

— Ἦταν μυστικὸ τῆς ἀδελφῆς μου...

— Ἐξακολούθησε...

— Ὅπως φαίνεται, ὁ πατέρας μου ἦταν ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του, ὅταν ἔξαφνα παρουσιάστηκε ἡ κόμησσα. Τότε συνέβη μιά τρομερὴ σκηνὴ μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς Τερέζας. Ἀμέσως κατόπιν ἔτρεξα στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ὁποία μοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια τί συνέβαινε. Τὴν ἐξώρκισα νὰ μὴν ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασί τῆς καὶ ν' ἀποφύγῃ κάθε σκάνδαλο χάριν τοῦ ὀνόματός μας... Μὰ ἐκείνη δὲν θέλησε

ν' ἀκούσῃ τίποτε κι' ἔφυγε χθὲς, χωρὶς νὰ μὲ ξαναἰδῇ πειὰ, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσῃ κἀν τὴ μίς Σίμπυλ.

— Καὶ ποῦ πῆγε;

— Σ' ἕνα μοναστήρι.

— Πρέπει νὰ τὴν ἀφήσουμε ἐκεῖ, εἶπε ἡ θαρῶνῃ Γιάκομπσεν.

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ μιά μικρὴ σιωπῆ, ἐξακολούθησε:

— Γνωρίζεις τὸν κ. ντ' Ἀνζελί, μικρούλα μου;

— Ἐξῆσα δυὸ σχεδὸν χρόνια κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μ' αὐτόν...

— Τί χαρακτηρὰ ἔχει;

— Μοῦ φάνηκε πάντοτε πολὺ καλός.

— Ξέρεις ποιὸς εἶνε ἡ προθέσις τῆς ἀδελφῆς σου γιὰ τὴν περιουσία, ἡ ὁποία θὰ περιέλθῃ σ' αὐτὴν μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κόμητος;

— Ἄ! ἡ Τερέζα μοῦ δῆλωσε ὅτι τόσο αὐτὴ, ὅσο κι' ὁ μνηστὴρ τῆς, δὲν ἐννοοῦν νὰ πάρουν οὔτε λεπτὸ ἀπὸ τὴν κληρονομιά αὐτὴ. Θέλησε μάλιστα νὰ τὴν παραχωρήσῃ σὲ μένα κι' ἐπειδὴ ἐγὼ τῆς εἶπα ὅτι δὲν θὰ τὴ δεχτῶ, μοῦ ἀπάντησε ὅτι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶνε σύμφωνη μὲ τὸ μνηστῆρα τῆς νὰ τὴν μοιράσῃ στοὺς φτωχοὺς...

Ἡ θαρῶνῃ Γιάκομπσεν, στὴν ὁποία τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν βαθεῖα ἐντύπωση, φαίνονταν θυτισμένη σὲ σκέψεις.

— Ἄκουσε, εἶπε τέλος, ὁ Ἄνδρέας ντ' Ἀνζελί εἶνε πραγματικὰ ἄξιος νὰ δεῖξῃ τέτοια ἀφιλοκέρδεια. Δὲν εἶνε ἄλλωστε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ κάνει αὐτό.

— Ναι, παραχώρησε τὴ μητρικὴ του κληρονομιά γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ πατέρα του...

— Τέτοια πράγματα, εἶπε ἡ θαρῶνῃ, δὲν συμβαίνουν συχνά στὸν καιρὸ μας. Γι' αὐτὸ ὁ Ἄνδρέας ντ' Ἀνζελί μοῦ φαίνεται ἀνθρώπος ἄξιος μεγάλης ὑπολήψεως. Μᾶς μένει τώρα νὰ μάθουμε, νὰ ἐξακριβώσουμε ἂν τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔδειξε πρὸς τὴν Τερέζα εἶνε ἀληθινὰ ἢ ἂν κρύβουν ἐπιτήδεια πλεονεκτικὸς σκοποὺς. Θὰ ἔρθῃ ἡ στιγμή ποὺ θὰ κρίνουμε ὀριστικὰ αὐτὸ τὸ νέο καὶ θὰ τὸν κρίνουμε... Αὐτὸς καὶ ἡ Τερέζα θὰ περάσουν ἀπὸ μεγάλες δοκιμασίες, γιατί ἡ Ναδὶνα τοὺς μισεῖ καὶ θὰ τοὺς κατατρέξῃ... Νὰ δοῦμε τότε ποιά διαγωγή θὰ δεῖξῃ ὁ Ἄνδρέας... Ἄν εἶνε ἔτσι ὅπως τὸν ὑποθέτεις, τότε ἐγὼ θὰ φροντίσω γι' αὐτόν...

— Μὰ ἐν τῷ μεταξύ ἡ Τερέζα θὰ ὑποφέρῃ...

— Ἄς ὑποφέρῃ... Πρέπει νὰ πάρῃ ἕνα μάθημα... Δὲν πρέπει νὰ φαντάζεται κανεὶς τὴ ζωὴ διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶνε...

— Μὰ εἶνε ἀδελφὴ μου... καὶ τὴν ἀγαπῶ... Τὴν ἀγαπῶ!

— Ἦρθες νὰ ζητήσῃς τὴ συμβουλή μου, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ναι, νουνά.

— Καὶ θὰ κἀνῃς ὅ,τι σὲ συμβουλευσῶ;

— Θὰ προσπαθῶ... Λέγετε...

— Ἡ Τερέζα δὲν φέρθηκε καλὰ σὲ σένα καὶ στὴν Σίμπυλ... Ἄφησέ τὴν ἡσυχία γιὰ λίγο καιρὸ... Ἐπειτα βλέπουμε...

Ἄν καὶ λυπόταν πολὺ, ἡ Τερέζα ἔκανε ὅ,τι ἤθελε ἡ κ. Γιάκομπσεν.

Ἡ μέρα τοῦ γάμου τοῦ Ἄνδρέα καὶ τῆς Τερέζας εἶχε φτάσει. Μόλις εἶχαν ἰδωθῆ λίγες φορές κατὰ τὶς ἐβδομάδες ποὺ εἶχαν μεσολαθῆσει. Ὁ Ἄνδρέας δὲν εἶχε πῆ κἀν στὴν μνηστῆ του ποὺ θρῖσκόταν τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθοῦν, γιατί ἤθελε νὰ τὴν ξαφνιασῃ.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ πρωὶ τοῦ Αὐγούστου, πῆγε καὶ πῆρε

με άμάξι την Τερέζα από τὸ μοναστήρι καὶ τὴν ὠδήγησε στο Δημαρχεῖο τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου.

Τέσσερες φίλοι τοῦ Ἀνδρέα, παλαιοὶ συμμαθηταὶ του, θὰ τοῦ χρησίμευαν ὡς μάρτυρες.

Μόλις εἶδαν τὴν μνηστή του, προχώρησαν πρὸς αὐτὴν γιὰ νὰ τῆς σφίξουν τὸ χέρι. Μὰ στάθηκαν ἀμέσως κατάπληκτοι μπροστὰ στὴν ὑπέροχη ὠμορφιά της, πού τὴν ἀνεδείκνυε ἀκόμα περισσότερο ἢ λευκὴ τουαλέττα της. Στὰ χέρια της κρατοῦσε μιὰ ἀνθοδέσμη ἀπὸ λουλούδια πορτοκαλλιᾶς πού τῆς εἶχε προσφέρει ὁ Ἀνδρέας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνας κλητήρας παρουσιάστηκε καὶ φώναξε:

— Ὁ κύριος μαρκήσιος Ἀνδρέας ντὲ Σαιν-Ζάν ντ' Ἀνζελί! Ἡ δεσποινὴς Τερέζα ντὲ Ροσβέλ.

Ἡ Τερέζα ὕψωσε τὰ μεγάλα της μάτια καὶ κύτταξε ξαφνιασμένη τὸ μνηστήρα της.

— Εἶνε δικό σου, Ἀνδρέα, τὸ ὠραῖο αὐτὸ ὄνομα, τὸν ρώτησε χαρούμενη. Γιατί δὲν μοῦ εἶχες πῆ τίποτε;

— Γιατί τὸ ὄνομα δὲν προσθέτει τίποτε στὴν ἀξία ἐνὸς ἀνθρώπου. Μήπως τώρα πού τὸ ἔμαθες θὰ σὲ κάνη νὰ μ' ἀγαπᾶς περισσότερο;

Οἱ παριστάμενοι, ὅταν ἄκουσαν τὰ λαμπρὰ αὐτὰ ὀνόματα, περίμεναν νὰ δοῦν μεγαλοπρεπῆ πομπή, μὰ ἀπογοητεύθηκαν κάπως ὅταν εἶδαν τοὺς μελλονύμφους νὰ συνοδεύονται μόνον ἀπὸ τοὺς τέσσερες ἀπαραίτητους μάρτυρες.

Ὡστόσο, ψίθυρος θαυμασμοῦ διέτρεξε τὴν ὀμήγυρι, ὅταν εἶδε τὴν ὠμορφιά τῆς Τερέζας.

Ἡ γυναῖκες τὴν θαύμασαν εὐλικρινῶς καὶ οἱ ἄνδρες ζήλεψαν τὸν Ἀνδρέα.

— Οἱ γονεῖς πού εἶνε; ρώτησε ὁ Δήμαρχος.

— Ὁ γαμβρὸς εἶνε ὄρφανός, ἀπάντησε ὁ γραμματεὺς τῆς Δημαρχίας. Οἱ γονεῖς τῆς νύμφης ἀρνήθηκαν νὰ δώσουν τὴ συγκατάθεσί τους, ἀλλὰ ἐτηρήθησαν ὅλες ἡ νόμιμες διατυπώσεις.

— Καλά! Ἐμπρός!...

Ὁ Δήμαρχος εἶπε μερικὰ τυπικὰ λόγια κι' ἔπειτα πρόφερε ἐπίσημα:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σὰς συζευγνύω!

Ὁ Ἀνδρέας ἔγραψε πρῶτος τὸ ὄνομά του στὸ μεγάλο βιβλίον τῶν γάμων.

Κατόπιν ὁ Δήμαρχος ἔδωσε τὴν πέννα στὴν Τερέζα, λέγοντάς της:

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ ὑπογράψετε, κυρία μαρκησία.

Ὅταν ἄκουσε τὸν τίτλο αὐτὸ, μὲ τὸν ὁποῖο πρώτη φορά τὴν προσαγόρευαν, ἡ Τερέζα ἔγινε κατακόκκινη.

Ὅταν τελείωσαν ὅλες ἡ διατυπώσεις, οἱ νεόνυμφοι πῆγαν ἀπὸ τὴ Δημαρχία στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου γιὰ τὸ θρησκευτικὸ γάμο. Ἡ ἱεροτελεστία ἔγινε μέσα στὸ παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας καὶ κατόπιν ἡ Τερέζα, στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ Ἀνδρέα, δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια τῶν νέων πού εἶχαν χρησιμεύσει ὡς μάρτυρες τους.

Ὅταν ἐκείνι ἀπεσύρθησαν, ἡ Τερέζα ρώτησε τὸ σύζυγό της:

— Καὶ τώρα βέβαια θὰ πᾶμε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι μας.

Ὁ Ἀνδρέας τῆς ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸ ἄμάξι πού τοὺς περίμενε.

Μὰ ἡ Τερέζα τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Εἶνε τόσο λαμπρὸς ὁ καιρὸς, ὥστε θὰ προτιμοῦσα νὰ πᾶμε πεζῆ. Ἐκτὸς πειὰ ἂν εἶνε μακρὰ τὸ σπίτι μας.

Ὁ Ἀνδρέας ἔδωξε τὸ ἄμάξι καὶ ξεκίνησαν. Βρισκόντουσαν μπρὸς σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς εἰσόδους τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου καὶ μπῆκαν σ' αὐτόν.

Κάτω ἀπ' τὴ σκιά τῶν δενδροστοιχιῶν, ἕνα σωρὸ παιδάκια ἔπαιζαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῶν παιδαγωγῶν τους καὶ τῶν μητέρων τους.

Μπρὸς τὰ χαριτωμένα αὐτὰ πλάσματα, πού γέμιζαν τὸν

ἀέρα μὲ τὶς καθαρὲς φωνές τους, ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Τερέζα ἔσταμάτησαν ὡς ἕκ συμφώνου.

Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν, τὰ μάγουλα τῆς Τερέζας κοκκίνισαν καὶ ὁ Ἀνδρέας ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τῆς Τερέζας:

— Δὲν θ' ἀργήσουμε ν' ἀποκτήσουμε κι' ἐμεῖς...

Ἀπέναντι ἀκριβῶς στὴν ἔξοδο τοῦ κήπου βρισκόταν τὸ μικρὸ μέγαρο πού εἶχε νοικιάσει ὁ Ἀνδρέας καὶ τὸ ὁποῖο εἶχε ἐπιπλώσει μὲ ὅσο μπορούσε περισσότερο γούστο.

Ἡ θεὰ ἀπ' αὐτὸ ἦταν ἐξαισία. Εἶχε κανεὶς μπροστὰ του τὸν ἀνοιχτὸ ὀρίζοντα γεμάτο φῶς καὶ ἀρώματα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου δὲν ἦταν πολυτελὲς ἂν καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶχε ξοδέψει γι' αὐτὸ ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

Γιὰ ἕνα δωμάτιο ἰδιαίτερως εἶχε κάνει τρελλὰ ἔξοδα. Εἶχε ἐπιπλώσει τὸ μικρὸ σαλόνι μὲ τὴν ἴδια πολυτέλεια πού ἦταν ἐπιπλωμένο καὶ τὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου ἔμεναν συνήθως ἡ Τερέζα καὶ ἡ Φράγκα, στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ, γιατί ἔξερε πῶς ἡ Τερέζα τὸ ὑπεραγαποῦσε.

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ του παράθυρο ἔμπαινε ἡ δροσερὴ αὖρα, σαλεύοντας ἑλαφρὰ τὶς λευκὲς κουρτίνες.

Ἡ ὑπηρετρία καταγινόταν νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα, τὸ πρῶτο πρόγευμα πού θὰ ἔπαιρναν στὸ σπίτι τους, μόνι τους.

Ἡ νέα γυναῖκα, ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησί της, ξαπλώθηκε σ' ἕναν καναπέ.

Τὰ βλέμματά της προσκαλοῦσαν τὸν Ἀνδρέα.

Ἐκείνος πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ της καὶ ἡ Τερέζα, ἀγκαλιάζοντάς τον, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ εὐτυχία:

— Πόσο καλὸς εἶσαι!... Πι εὐτυχισμένη ζωὴ πού θὰ περάσω κοντὰ σου...

Ὁ Ἀνδρέας δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

— Τερέζα!... Τερέζα!... ψιθύρισε τέλος. Πόσα καὶ πόσα θυσίασες γιὰ μένα;... Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὰ ἀναπληρώσω;

Ἐκείνη τὸν διέκοψε ἀπὸτομα:

— Σῶπα! τοῦ εἶπε. Σῶπα! Μὴ βλαστημάς! Δὲν θυσίασα τίποτε! Τίποτε... Ἥρθα ἀπλῶς σὲ σένα, τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς μοῦ εἶχε προορίσει ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς γεννήσεώς μου.

Ὁ ντ' Ἀνζελί ἄκουγε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ κύτταζε τὴ σύζυγό του, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία καὶ ἔκστασι.

Ἡ νέα ἔβαλε τότε τὸ χέρι της ἐπάνω σ' ὁ χέρι τοῦ Ἀνδρέα καὶ ψιθύρισε:

— Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶμαι σύζυγός σου! Γιὰ τίποτε ἄλλο ξὲν μὲ μέλλει...

ΜΕΡΟΣ Β

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Α'

ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Εἶνε χειμῶνας, ἔξη ἡ ὥρα τὸ θράδυ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔπεφτε χιόνι καὶ τὰ λεωφορεῖα μὲ μεγάλη δυσκολία ἀνέβαιναν τοὺς ἀνηφορικοὺς δρόμους τῆς Μονμαρτρης. Ἐνας νέος 21 — 24 χρόνων, ψηλός, λυγερός, μὲ πλατεῖς ὠμους, μ' ἑλαφρὸ καὶ λυγερὸ βῆμα, μπῆκε τὴν ὥρα ἐκείνη στὴν αὐλόπορτα μιᾶς μεγάλης κατοικίας, ὅπου ἔμεναν πολλοὶ ἔνοικοι.

— Ἐνετε τίποτε γιὰ μένα, κυρά-Σαμουήλ; ρώτησε τὴ

Ἡ Φράγκα προσπάθησε νὰ μὲ κάνη ν' ἀλλάξω ἀπόφασι

θυρωρό καθώς περνούσε μπρός απ' τὸ θυρωρεῖο.

— Μάλιστα, κύριε Ροβέρτε. Ἦρθε δύο φορές καὶ σὰς ζήτησε ὁ φίλος σας κ. Περιέ. Εἶπε μάλιστα πὼς θὰ ξαναγυρίσει.

— Καλὰ, ἄμα ξανάρθη νὰ μοῦ τὸν στείλεις ἐπάνω.

Καὶ ὁ Ροβέρτος, λυγερὸς κι' ἀνάλαφρος, ἀνέθηκε τὴ σκάλα πὺρ ὠδηγοῦσε στὸ διαμέρισμά του, στὸ ἕκτο πάτωμα τῆς πολυκατοικίας. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο δωμάτια στολισμένα μὲ ἄρκετὸ γούστο κι' ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα ἔμοιαζε μὲ ἀτελιέ καλλιτέχνου.

— Μπρρρ! ἔκανε ὁ Ροβέρτος μπαίνοντας μέσα. Δὲν κάνει καὶ πολλὴ ζέστη ἐδῶ μέσα. Τόσο τὸ καλύτερο ὅμως! "Ἐτσι ἢ προτομὴ πὺρ φτιάχνω ἀργεῖ νὰ ξεραθῆ καὶ δουλεύεται εὐκολώτερα. Ἀλήθεια, πρέπει ἀπόψε νὰ δουλέψω..."

Ὁ Ροβέρτος ἦταν ἕνας νέος ὡς εἴκοσι χρόνων μὲ ἰδιόρρυθμη ὠμορφία. Εἶχε καλλιγραμμο πρόσωπο, συμπαθητικώτατα χαρακτηριστικὰ, μετὰξενια καστανὰ μαλλιά καὶ δύο μεγάλα φωτεινὰ καστανόχρυσά ματία, πὺρ ἔλαμπαν ἀπὸ ἀντίληψη καὶ γλυκύτητα.

Σὲ λίγο ἢ πόρτα χτύπησε καὶ μπήκε μέσα ὁ ζωγράφος Ζωρζ Περιέ, στενὸς φίλος τοῦ Ροβέρτου.

— Ἀγαπητέ μου Ροβέρτε, εἶπε μπαίνοντας μέσα, ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι.

— Ἡ δουλειὰ σου εἶνε τελειωμένη, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς γλύπτης, ἀν ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μένα.

— Μοῦ χρειάζεσαι γιὰ μοντέλλο σὲ μιὰ εἰκόνα μου, εἶπε ὁ Περιέ ἀποφασιστικὰ. Ἀπὸ καιρὸ ἤθελα νὰ σοῦ ζητήσω αὐτὴ τὴ χάρι, μὰ δίσταζα γιὰ τὴ ἔξερὰ πὼς εἶσαι διαρκῶς ἀπασχολημένος. Μὰ δὲν εὔρισκα τελειότερο μοντέλλο γι' αὐτὸ πὺρ ἤθελα νὰ ζωγραφίσω ἀπὸ σένα. Καὶ σήμερα, ἀφήνοντας τὴ ντροπὴ στὴν ἄκρη, ἦρθα. Δὲν πρέπει νὰ μοῦ ἀρνηθῆς αὐτὴ τὴ χάρι.

— Δὲν ἔχω καμμιά δυσκολία. Μὲ τὴ διαφορά μόνον ὅτι δὲν ξέρω πὼς νὰ οἰκονομήσω τὴν ὥρα πὺρ χρειάζεται γιὰ τὸ ποζάρισμα. "Ἐχω πολλὴ δουλειά.

— Ἐδῶ μέσα; Μὲ τὴ γλυπτικὴ;

Ὁ Ροβέρτος κοκκίνισε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε διστακτικὸς. "Ἐξαφνα ὅμως εἶπε ἀποφασιστικὰ:

— "Ὁχι ἐδῶ μέσα... Εἴμ' ἕνας ἐργάτης πὺρ δὲν ὀρίζει τὸν καιρὸ του.

— Ἐργάτης ἐσύ; Μ' αὐτὰ τὰ κομπὰ χέρια; Μ' αὐτὸ τὸ παρουσιαστικὸ; Πὺρ μου καλύτερα πὼς εἶσαι ἕνα βασιλόπουλο καὶ τότε θὰ σὲ πιστέψω...

Καὶ ὅμως ἢ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶμαι ἕνας ἀπλὸς ἐργάτης. Ἐργάζομαι ὡς ξυλογλύπτης σ' ἕνα ἐπιπλοποιεῖο... Καὶ ἐπειδὴ μὲ παρωμοῖαδες μὲ βασιλόπουλο, θὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι ἕνας νόθος, ἕνα ἔκθετο παιδί πὺρ δὲν ἔχει καὶ δὲν εἶχε ποτὲ κανέναν στὸν κόσμῳ...

— ὦ Ροβέρτε! φώναξε ὁ Περιέ μὲ βαθεῖα συμπόνοια. Συγχώρησέ με! Δὲν τὰ ἔξερὰ ὅλ' αὐτὰ, ἀγαπητέ μου... Σὲ λυπᾶμαι πολὺ, ἀν καὶ ὅσα μοῦ εἶπες δὲν μποροῦν νὰ ἐλαττώσουν σὲ τίποτε τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν ἐκτίμησί μου σὲ σένα.

— Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν ἐδίστασα νὰ σοῦ τὰ πῶ. "Ὡς τὰ δώδεκα χρόνια μου μεγάλωσα σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ ἀσυλο ἐκθέτων παιδιῶν καὶ ἀναπήρων γερόντων. "Ἐνας ἀπ' τοὺς τελευταίους ἦταν καὶ κάποιος καλλιτέχνης παράλυτος. Ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς μὲ εἶχε συμπαθήσει πολὺ καὶ ξεχωρίζοντας πρῶτος τὴν καλ-

λιτεχνικὴ μου ἰδιοσυγκρασία, μοῦ ἔδωσε τὰ πρῶτα μαθηματὰ γλυπτικῆς. Ἀπὸ τότε, κάθε τί πὺρ ἔβλεπα μοῦ χρησίμευε γιὰ μοντέλλο, τὰ ζῶα τῆς αὐλῆς τοῦ ἀσύλου, τὰ ἀνθη τοῦ κήπου κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους τοῦ ἀσύλου εὔρισκαν τὰ πρῶτα μου αὐτὰ ἔργα θαυμάσια κι' ἔλεγαν ὅτι θὰ γίνω μιὰ μέρα διάσημος καλλιτέχνης. Γι' αὐτὸ δὲ τὸ λόγο φερόντουσαν πάντα σὲ μένα μὲ μεγάλη καλωσύνη.

Ἦμουν δώδεκα χρόνων, ὅταν ἢ ἠγουμένη ἢ ὁποῖα διεύθυνε τὸ μοναστήρι, μὰ γυναίκα μὲ ἀγγελικὴ καλωσύνη, πέθανε. Αὐτὴ πὺρ τὴν διαδέχθηκε δὲν τῆς ἔμοιαζε καθόλου. Ἦταν ἀπότομη, νευρικὴ, τυραννικὴ. "Ἐν' ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς μέτρα ἦταν νὰ φύγουν γιὰ λόγους οἰκονομίας ἀπ' τὸ ἀσυλο ὅλα τὰ ὄρφανὰ πὺρ εἶχαν συμπληρώσει τὰ δώδεκα χρόνια τους καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ κερδίζουν μόνον τους τὴ ζωὴ τους.

Μὰς τοποθέτησε τότε σὲ διάφορες ἀγροικίες τῶν περιχώρων. Ἐμένα ἢ κακὴ μου τύχη μ' ἔρριξε σὲ κάτι χωρικούς ἀγροίκους, ἀπληστους κακούς. Δούλευα σκληρὰ κοντὰ τους. Ἀπὸ τὸ πρῶ ὡς τὸ βράδυ ἔσκαθα, φύτευα, κλάδευα, καθάριζα χόρτα... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλ' αὐτὰ, ποτὲ δὲν μὲ φώναζαν μὲ τὸνομά μου. Μὲ ἀποκαλοῦσαν διαρκῶς νόθο!...

"Ἐτσι ἔφτασα στὰ δεκατέσσερα χρόνια μου, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τῆς ἀγροικίας ξαναγύρισε ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ του θητεία. Εἶχε ὑπηρετήσῃ ἐπὶ ἕνα διάστημα στὸ Παρίσι καὶ διαρκῶς γι' αὐτὸ μιλοῦσε. Παραδόξως τοῦ εἶχαν κάνει μεγάλη ἐντύπωση τὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου, ἢ Βερσαλλίες καὶ ἢ καλλιτεχνικὲς ἐκθέσεις, τίς ὁποῖες εἶχε ἐπισκεφθῆ.

Ἡ περιγραφὴς του ἐξύπνησαν ὅλα τὰ καλλιτεχνικὰ τοῦ ἐνστικτὰ. Δὲν κοιμόμουν πειὰ. Δὲν ἔτρωγα... Μιὰ μόνον ἰδέα μὲ ἀπασχολοῦσε ἀκατάπαυστα καὶ μὲ βασάνιζε μέχρι τρέλλας: "Ἦθελα νὰ πάω στὸ Παρίσι.

Τέλος μιὰ μέρα δὲν ἐκρατήθηκα πειὰ. Παίρνοντας καμμιά εἰκοσαριά φράγκα πὺρ εἶχα οἰκονομήσει ἀπὸ τὸν ἰσχνὸ μισθὸ μου καὶ μιὰ ἀλλαξιὰ ἐσώρρουχα, ξεκίνησα γιὰ τὴν πρωτεύουσα.

— Καὶ ἦταν μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι τὸ μέρος στὸ ὁποῖο ἐρισκόσουν; ρώτησε ὁ Περιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε συγκινηθῆ πολὺ ἀπ' τὴν ἀφήγησι τοῦ φίλου του.

— Βρισκόταν στὰ περίχωρα τῆς Ὁρλεάνης. "Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κάνω ὀχτῶ ἡμερῶν δρόμο μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ φτάσω στὸ Παρίσι. Καὶ ἔφτασα πράγματι, μὰ ἢ κακουχίες τοῦ ταξιδιοῦ μ' εἶχαν ἐξαντλήσει. "Ἐτσι, μόλις ἔφτασα στὴν πρωτεύουσα, ἔπεσα ἀρρωστος βαρεῖα. Εἶχα προσβληθῆ ἀπὸ μὴνιγγίτιδα. Μὲ μετέφεραν σὲ κάποιον λαϊκὸ νοσοκομεῖο καὶ εἶνε θαῦμα πὼς δὲν πέθανα ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀρρώ-

στεια. "Ὅταν πέρασε ἢ ὀξεία περίοδος τῆς ἀρρώστειας, γνωρίστηκα μὲ τὸν ἀρρωστο τοῦ διπλανοῦ μου κρεβάτιοῦ, ἕνα παιδάκι τῆς ἡλικίας μου πὺρ ἐργαζόταν σὲ κάποιον λεπτουργεῖο. Ὁ προϊστάμενός του, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν κάθε Κυριακὴ καὶ τὸ ἔβλεπε, ἔμαθε ἀπ' αὐτὸ τὴν ἱστορία μου. Ἦταν ἕνας καλὸς ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐβγήκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, μὲ πῆρε στὴ δουλειὰ του. Μοῦ παρείχε τροφὴ καὶ κατοικία δωρεάν καὶ κάθε βδομάδα μοῦ ἔδινε καὶ λίγα χρήματα γιὰ τὰ ἄλλα μου ἔξοδα.

(Ἐκολουθεῖ)

Ἡ Τερέζα στηριζόταν στὸ μπράτσο τοῦ Ἄνδρέα

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 ὁ' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνονται οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἄριθμὸς Τηλεφώνου 26-135